

60 LAT WYDZIAŁU ELEKTRYCZNEGO POLITECHNIKI ŚLĄSKIEJ

Wydział Elektryczny jest jednym z czterech najstarszych wydziałów Politechniki Śląskiej. Tak jak Wydziały Mechaniczny, Inżynieryjno-Budowlany i Hutniczy, został powołany dekretem z dnia 24 maja 1945 roku. Przez 60 lat swojego istnienia Wydział nie zmienił swojej nazwy.

Idea powołania Politechniki Śląskiej zrodziła się po pierwszej wojnie światowej w latach dwudziestych. W 1929 roku Sejm Śląski rozpoczął u władz centralnych starania związane z organizacją i budową Politechniki w Katowicach. Istotnym motywem tych starań była ówczesna sytuacja narodowościowa na Śląsku w środowisku technicznym. Dyrektorami i kierownikami technicznymi największych zakładów przemysłowych województwa śląskiego w przeważającej części byli Niemcy odmawiający przyjęcia obywatelstwa polskiego. Jednocześnie w tych samych zakładach istotną większość stanowili polscy robotnicy.

Ówczesny rząd premiera prof. Bartla oddalił jednak projekt ze względu na trudne warunki ekonomiczne kraju. W tej sytuacji władze województwa postanowiły powołać średnią szkołę techniczną, która w przyszłości miała się stać zalążkiem Politechniki Śląskiej. Z inicjatywy ówczesnego wojewody dra Michała Grażyńskiego w sierpniu 1928 roku rozpoczęto prace nad projektem budynku w Katowicach przy ul. Krasińskiego z przeznaczeniem dla Śląskich Zakładów Naukowych, które miały spełniać tę rolę.

Na Śląsku w latach dwudziestych i trzydziestych XX w. działały także inne ośrodki przemysłowo-naukowe, które rozwijały działalność techniczną i stanowiły potencjalne źródło zasobów kadrowych przyszłej uczelni. Jednym z nich było Stowarzyszenie Dozoru Kotłów Parowych w Katowicach, którego dyrektorem był Jan Obrąpalski, późniejszy profesor i współorganizator Wydziału Elektrycznego Politechniki Śląskiej. Stowarzyszenie to organizowało dla energetyków pracujących na Śląsku comiesięczne seminaria, na których analizowano przyczyny awarii urządzeń, omawiano zamierzenia inwestycyjne, problemy organizacyjne oraz perspektywy rozwoju energetyki. Jednym ze stałych uczestników tych spotkań był inż. Lucjan Nehrebecki, późniejszy profesor Wydziału Elektrycznego.

Także z myślą o przyszłej politechnice w 1936 roku powstało Wyższe Studium Nauk Społeczno-Gospodarczych z kierunkami technicznym i handlowym. Studium mieściło się w budynku Śląskich Zakładów Technicznych w Katowicach. Dziekanem Wydziału Przemysłowego był późniejszy organizator i pierwszy rektor politechniki Śląskiej prof. Władysław Kuczewski. Na Wydziale tym w latach 1936-1939 prowadziło wykłady wielu późniejszych profesorów Politechniki Śląskiej. Między nimi prof. Jan Obrąpalski, który wykładał zagadnienia elektroenergetyczne i napędowe w hutnictwie i górnictwie.

Jeszcze w czasie trwania drugiej wojny światowej w lutym 1945 roku Wojewoda Śląski powołał Tymczasową Komisję Organizacyjną Politechniki Śląskiej. Zdaniem Komisji było przygotowanie propozycji lokalizacji oraz opracowanie projektu wstępnej organizacji uczelni. Komisja sporządziła listę potencjalnych pracowników dydaktycznych Politechniki mieszkających na Śląsku oraz osób wyrażających chęć podjęcia w niej pracy. Komisja zaproponowała,

aby Politechnika mieściła się w Katowicach w gmachu Śląskich Technicznych Zakładów Naukowych oraz w budynku usytuowanym na rogu ul. Krasieńskiego i Francuskiej.

W dniu 30 maja 1945 roku Minister Oświaty powierza prof. Władysławowi Kuczewskiemu kierowanie pracami nad zorganizowaniem Politechniki Śląskiej w Katowicach.

Równoległe do prac prowadzonych przez Tymczasową Komisję Organizacyjną, na terenie Krakowa grupa profesorów pod kierunkiem prof. Izidora Stelli-Sawickiego od kwietnia 1945 roku rozpoczęła organizację wydziałów politechnicznych przy Akademii Górniczej z myślą o powołaniu w przyszłości Politechniki Krakowskiej. Od razu w kwietniu rozpoczęto wpisy kandydatów na studia na wydziałach architektury, chemicznym, elektrycznym, inżynierii lądowej i wodnej oraz mechanicznym. Prócz pierwszych lat, studia na tych wydziałach w miarę potrzeby uruchamiane były również na starszych semestrach dla tych, którzy rozpoczęli studia przed wojną lub w czasie wojny. W pierwszym terminie zgłosiło się około 5000 osób. Rok akademicki na tych pięciu wydziałach rozpoczął się w maju 1946 roku, a uroczysta inauguracja odbyła się 5 czerwca w auli Akademii Górniczej w Krakowie.

W dniu 14 czerwca 1945 ówczesny Minister Oświaty dr Stanisław Skrzyszewski wydał akt prawny, w myśl którego wydziały politechniczne zorganizowane przy Akademii Górniczej w Krakowie miały stanowić załączek Politechniki Śląskiej, a zarazem nakazał ulokowanie Uczelni w Gliwicach z tymczasową siedzibą w Krakowie. W jej skład weszły cztery wydziały: Elektryczny, Inżynierijno-Budowlany, Mechaniczny i Chemiczny. O wyborze Gliwic na siedzibę Politechniki, w czym konkurowały z Katowicami, Chorzowem, Bytomiem i Zabrzem, zadecydowały przede wszystkim dobre warunki rozwoju przestrzennego Uczelni w przyszłości i wolne poniemieckie kwatery dla pracowników naukowych, administracyjnych i studentów.

W październiku 1945 roku na Politechnice Śląskiej rozpoczęło studia 2750 słuchaczy na czterech wydziałach, na których funkcjonowały 54 katedry zatrudniające 198 pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym na Wydziale Elektrycznym 12 katedr z 45 nauczycielami akademickimi. Na pierwszy rok studiów wszystkich wydziałów zostało przyjętych 900 studentów. Prócz pierwszych semestrów równoległe biegnęły semestry drugie będące kontynuacją rozpoczętych w maju 1945 roku w Krakowie, co nazywane było „semestrem nieparzystym”. Rozpoczęły również pracę semestry III, V i VI. Studia planowano jako czteroletnie i były one oparte na programach Politechniki Lwowskiej. Podstawową kadre uczelni stanowili profesorowie i adiunkci przedwojennej Politechniki Lwowskiej, z których większość przyjechała do Gliwic w 1946 roku. Byli wśród nich pracownicy Wydziału Elektrycznego prof. Stanisław Fryze i prof. Tadeusz Malarski.

Na Wydziale Elektrycznym początkowo działało 12 katedr. Poniżej podano ich nazwy, nazwiska kierowników oraz liczbę pozostałych pracowników dydaktycznych:

- **Katedra Matematyki** – prof. nzw. dr Stanisław Kaliński, 2 adiunktów.
- **Katedra Fizyki** – prof. zw. dr inż. Tadeusz Malarski, 2 adiunktów, 4 asystentów.
- **Katedra Podstaw Elektrotechniki** – prof. zw. dr inż. Stanisław Fryze, 1 adiunkt, 5 asystentów.
- **Katedra Miernictwa Elektrotechnicznego** – prof. kontr. inż. Edward Niwiński, 2 adiunktów, 3 asystentów.
- **Katedra Maszyn Elektrycznych** – prof. kontr. dr inż. Władysław Kołek, 2 adiunktów, 2 asystentów.
- **Katedra Urządzeń Elektrycznych** – prof. nzw. inż. Zygmunt Gogolewski, 2 adiunktów, 2 asystentów.
- **Katedra Kolei Elektrycznych** – prof. kontr. inż. Marian Porębski, 1 adiunkt.

- **Katedra Energetyki** – prof. kontr. inż. Jan Obrąpalski, 1 adiunkt, 1 asystent.
- **Katedra Teletechniki** – prof. kontr. inż. Łukasz Dorosz, 1 asystent.
- **Katedra Radiotechniki** – p.o. prof. zw. dr inż. Tadeusz Malarski, 1 adiunkt, 1 asystent.
- **Katedra Nauk Prawniczych** – prof. zw. dr Antoni Wereszyński.
- **Katedra Społecznej Ochrony Pracy, Higieny i Bezpieczeństwa Pracy** – prof. kontr. inż. Mieczysław Rzęcki.

Poócz etatowych pracowników Wydziału wykłady prowadziło 12 profesorów z innych wydziałów i pracowników przemysłu.

Początkowo program dydaktyczny Wydziału Elektrycznego oparty był na czteroletnim programie, jaki obowiązywał do roku 1939 na Politechnice Lwowskiej. Po drugim roku studiów następował podział studentów na dwie grupy:

- grupę energetyczną,
- grupę telekomunikacyjną.

Po czterech semestrach odbywał się egzamin ogólny, do którego zaliczano wszystkie obowiązujące przedmioty, ćwiczenia i laboratoria objęte programem pierwszych dwóch lat studiów. Egzamin ten musiał być zdany w ciągu piątego semestru. Egzamin dyplomowy odbywały się w innych trybach dla obu wymienionych grup.

Egzamin dyplomowy dla grupy telekomunikacyjnej składał się z obrony pracy dyplomowej i egzaminu ustnego z przedmiotów wyznaczonych kandydatowi przez komisję egzaminacyjną. W skład grupy przedmiotów egzaminacyjnych wchodził jeden z przedmiotów ogólnych, do których zaliczano elektrotechnikę ogólną oraz miernictwo elektrotechniczne, a także 2 przedmioty telekomunikacyjne z grupy, w skład której wchodziła radiotechnika ogólna, teletechnika ogólna, urządzenia radionadawcze, urządzenia radioodbiornicze i urządzenia teletechniczne.

Grupa energetyczna miała program studiów wzorowany na programie kierunku elektromechanicznego Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej. Stąd w programie tym występowało wiele przedmiotów wykładanych na Wydziale Mechanicznym, takich jak: urządzenia dźwigowe i transportowe, turbiny wodne i pompy, kotły parowe, silniki spalinowe, kompresory i wentylatory, turbiny parowe oraz pomiary maszyn cieplnych. Jednak stopniowo od roku 1948 następowała korekcja profilu kształcenia w kierunku wprowadzania większej liczby przedmiotów elektrycznych kosztem przedmiotów mechanicznych. Najpierw grupę wymienionych przedmiotów zastąpiono jednym przedmiotem o nazwie maszynoznawstwo konstrukcyjne. Następnie w 1949 roku wprowadzono specjalności: konstrukcyjną, sieci elektrycznych i napędów w górnictwie i hutnictwie. Programy na poszczególnych specjalnościach różniły się tylko pracami projektowymi, natomiast wszystkie zajęcia audytoryjne i laboratoryjne były wspólne.

Na wiosnę 1948 roku, decyzją ministerstwa, na Wydziale Elektrycznym zostaje wprowadzony nowy program dwustopniowego nauczania jednolity dla wszystkich wydziałów elektrycznych wyższych szkół technicznych w Polsce. Program pierwszego stopnia, inżynierskiego, obejmował 3-letni okres nauczania oraz półroczną praktykę kierunkową. Po ukończeniu tych studiów absolwenci otrzymywali tytuł zawodowego inżyniera elektryka.

W roku akademickim 1948/49 na Wydziale Elektrycznym zakończono pierwszy przewód doktorski. Pierwszym doktorem nauk technicznych, wypromowanym przez Wydział, został dr inż. Andrzej Kamiński, późniejszy profesor Wydziału. Promotorem był prof. Jan Obrąpalski.

Od 1 października 1950 roku na Wydziale Elektrycznym rozpoczęto kształcenie inżynierów elektryków górniczych. Od tego momentu na Wydziale prowadzone były trzy kierunki studiów, nazywane w tamtym okresie oddziałami:

- Oddział Górniczy,
- Oddział Prądów Silnych z sekcjami:
 - energetyczną, obejmującą specjalności – elektrownie i sieci,
 - oraz techniczno-konstrukcyjną,
- Oddział Telekomunikacyjny z sekcjami:
 - radiotechniczną
 - i teletechniczną ze specjalnością – urządzenia transmisyjne.

Program studiów jest wspólny na pierwszym roku dla wszystkich trzech oddziałów, lecz począwszy od drugiego roku ich programy się różnią. Na trzecim roku następuje dalszy podział na sekcje i specjalizacje.

W roku 1950 na Wydziale działa 14 katedr:

- **Katedra Matematyki** – prof. nzw. dr Stanisław Kaliński, 1 adiunkt, 2 asystentów.
- **Katedra Fizyki** – prof. zw. dr inż. Tadeusz Malarski, 3 adiunktów, 7 asystentów.
- **Katedra Podstaw Elektrotechniki** – prof. zw. dr inż. Stanisław Fryze, 1 adiunkt, 7 asystentów.
- **Katedra Miernictwa Elektrotechnicznego** – prof. kontr. inż. Wincenty Podlacha, 2 adiunktów, 8 asystentów.
- **Katedra Maszyn Elektrycznych** – prof. nzw. dr inż. Władysław Kołek, 2 adiunktów, 10 asystentów.
- **Katedra Budowy Maszyn** – prof. nzw. inż. Zygmunt Gogolewski, 1 adiunkt, 4 asystentów.
- **Katedra Urządzeń Elektrycznych** – zast. prof. inż. Lucjan Nehrebecki, 5 asystentów.
- **Katedra Wysokich Napięć** – zast. prof. inż. Tadeusz Stępniewski, 1 adiunkt, 4 asystentów.
- **Katedra Energetyki** – prof. kontr. inż. Jan Obrąpalski, 1 adiunkt, 1 asystent.
- **Katedra Sieci Elektrycznych** – zast. prof. inż. Zbigniew Jasicki, 1 adiunkt, 2 asystentów.
- **Katedra Urządzeń Teletechnicznych** – prof. nzw. inż. Łukasz Dorosz, 5 asystentów.
- **Katedra Radiotechniki** – zast. prof. dr inż. Adam Zagajewski, 1 adiunkt, 7 asystentów.
- **Katedra Podstaw Teletechniki** – zast. prof. mgr Józef Szpilecki, 1 asystent.
- **Katedra Bezpieczeństwa Pracy** – prof. nzw. inż. Mieczysław Rzęcki, 1 adiunkt, 2 asystentów.

Większość katedr mieściła się w budynku przy ul. Katowickiej 10 (dzisiaj: Akademicka 10), część z nich była usytuowana w budynku mieszkalnym przy ul. Marcina Strzody 28. Katedra Wysokich Napięć została ulokowana przy ul. Orlickiego 1.

W 1950 roku pod patronatem NOT utworzono w Katowicach Wyższą Szkołę Inżynierską, która miała w swej strukturze również Wydział Elektryczny. W roku 1951 została ona przemianowana na Wieczorową Szkołę Inżynierską, a w 1955 roku została wcielona do

Politechniki Śląskiej jako filia prowadząca wieczorowe studia zawodowe. W 1965 jej część prowadzona przez Wydział Elektryczny została przeniesiona do Gliwic.

W roku akademickim 1951/52 uległy pewnym zmianom profile kształcenia. Na poziomie inżynierskim na oddziale energetycznym prowadzono następujące specjalności:

- elektrownie,
- sieci elektryczne,
- elektrotechnika przemysłowa,
- maszyny i prostowniki.

Natomiast na oddziale telekomunikacyjnym realizowano specjalności w grupach:

- radiotechnicznej,
- łączenia,
- przenoszenia.

Na studiach magisterskich prowadzono tylko oddział energetyczny.

W roku akademickim 1953/54 na studiach dziennych inżynierskich pojawiła się nowa specjalność – elektroautomatyka przemysłowa. W 1956 roku wydłużono dzienne studia inżynierskie do czterech lat, a studia magisterskie realizowane były przez kolejne dwa semestry w trybie dziennym lub wieczorowym. Po tych korektach kształcenie na Wydziale odbywało się w ramach następujących specjalności:

- automatyka przemysłowa,
- maszyny elektryczne,
- elektrotechnika przemysłowa,
- sieci elektryczne,
- elektrownie ciepłe.

Modyfikacja programów studiów była przeprowadzana równoległe ze zmianami w ich organizacji. W październiku 1956 uruchomiono na Wydziale Elektrycznym eksternistyczne studia magisterskie o formalnym czasie trwania 3 lat. W 1958 roku zrezygnowano z dziennych studiów zawodowych i wprowadzono jednolite pięcioletnie studia magisterskie, które przetrwały do dnia dzisiejszego. Przez dwa lata od roku 1956 prowadzone były sześcioletnie magisterskie studia zaoczne. W ich miejsce wprowadzono czteroletnie inżynierskie studia zaoczne. Po tych zmianach od roku 1958 na Wydziale realizowane były studia:

- dzienne magisterskie 5-letnie,
- wieczorowe magisterskie studia 2,5-letnie,
- wieczorowe studia inżynierskie 4,5-letnie,
- zaoczne studia inżynierskie 4,5-letnie,
- 3-letnie eksternistyczne studia magisterskie.

Przyjęcie na wieczorowe i eksternistyczne studia magisterskie uwarunkowane było posiadaniem stopnia inżyniera zawodowego.

Rozwój wydziału, a w szczególności nowo powstające laboratoria, spowodował, że dotychczas posiadane pomieszczenia przestały wystarczać. Dzięki staraniom ówczesnych władz Wydziału i z finansową pomocą energetyki zbudowano czwarty pawilon kompleksu, w którym mieścił się Wydział Górniczy. We wrześniu 1963 roku do nowego budynku, przy ul. Krzywoustego 2, przeniosły się katedry:

- Matematyki,
- Fizyki,
- Sieci i Układów Elektroenergetycznych,

- Elektrowni,
- Urządzeń Elektrycznych,
- Napędu Elektrycznego,
- Gospodarki Elektroenergetycznej,
- Wysokich Napięć.

W budynku tym został usytuowany również dziekanat Wydziału Elektrycznego.

Z rokiem akademickim 1961/62 został powołany na Wydziale Elektrycznym Oddział Automatyki, który obejmował specjalności konstrukcyjną i eksploatacyjną. Zarządzeniem Ministra Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 grudnia 1963 roku Oddział Automatyki został przekształcony w pierwszy tego typu w kraju Wydział Automatyki. Z Wydziału Elektrycznego przeszło na nowy wydział 30 nauczycieli akademickich, w tym 2 profesorów, 4 docentów, 6 adiunktów i 18 asystentów. Dziekanem Wydziału Automatyki został prof. Tadeusz Zagajewski.

Po tych przekształceniach Wydział w roku 1968 składał się z 11 katedr:

- Matematyki, kierowanej przez doc. dr. Czesława Klucznego,
- Fizyki, kierowanej przez doc. dr. Franciszka Kuczerę,
- Elektrotechniki Teoretycznej, kierowanej przez doc. dr. inż. Zygmunta Nowomiejskiego,
- Miernictwa Elektrycznego, kierowanej przez doc. inż. Mieczysława Plucińskiego,
- Maszyn Elektrycznych, kierowanej przez doc. dr. hab. inż. Władysława Paszka,
- Napędu Elektrycznego, kierowanej przez doc. dr. inż. Zygmunta Kuczewskiego,
- Elektrowni Ciepłych, kierowanej przez prof. zw. inż. Lucjana Nehrebeckiego,
- Sieci i Układów Elektroenergetycznych, kierowanej przez prof. nzw. dr. inż. Franciszka Szymika,
- Wysokich Napięć, kierowanej przez prof. nzw. inż. Tadeusza Stępniewskiego,
- Urządzeń Elektrycznych, kierowanej przez prof. nzw. inż. Edmunda Piotrowskiego,
- Gospodarki Elektroenergetycznej, kierowanej przez prof. nzw. dr. inż. Andrzeja Kamińskiego.

W roku 1969 powołano na Uczelni Wydział Matematyczno-Fizyczny, na który zostały przeniesione Katedra Fizyki i Katedra Matematyki. Pozostałe Katedry na Wydziale połączono w duże jednostki. Na skutek tych reorganizacji liczba Katedr zmniejszyła się do czterech.

Były to:

- Katedra Elektroenergetyki, w skład której weszły dotychczasowe Katedry Elektrowni Ciepłych, Sieci i Układów Elektroenergetycznych oraz Gospodarki Elektroenergetycznej. Kierownikiem nowej jednostki został doc. dr inż. Antoni Bogucki.
- Katedra Elektrotechniki Przemysłowej powstała z połączenia Katedry Napędu Elektrycznego oraz Katedry Urządzeń Elektrycznych. Kierownikiem nowej Katedry został doc. dr inż. Zygmunt Kuczewski.
- Katedra Elektrotechniki Teoretycznej i Ogólnej, w skład której weszły dotychczasowe Katedra Elektrotechniki Teoretycznej oraz Katedra Elektrotechniki Ogólnej Wydziału Mechanicznego Energetycznego. Kierownikiem został doc. dr hab. inż. Zygmunt Nowomiejski.
- Katedra Technologii i Metrologii Elektrycznej powstała z połączenia Katedr Miernictwa Elektrycznego, Maszyn Elektrycznych oraz Wysokich Napięć. Kierownikiem został doc. inż. Mieczysław Pluciński.

Opisana struktura organizacyjna wydziału uległa szybko zmianom. W 1971 roku Wydział przeszedł kolejną reorganizację spowodowaną przyjęciem struktury instytutowej na wszystkich wydziałach Uczelni. Zarządzeniem Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z września 1971 zniesiono katedry, a w ich miejsce powołano instytuty wydziałowe. Na Wydziale ukształtowały się jednostki:

- Instytut Elektroenergetyki i Sterowania Układów powstały przez połączenie dotychczasowej Katedry Elektroenergetyki z zespołem urządzeń elektrycznych z Katedry Elektrotechniki Przemysłowej i zespołem wysokich napięć z Katedry Technologii i Metrologii Elektrycznej.
- Instytut Metrologii i Maszyn Elektrycznych z połączenia zespołu metrologii elektrycznej oraz zespołu maszyn elektrycznych z dotychczasowej Katedry Technologii i Metrologii Elektrycznej.
- Instytut Podstawowych Problemów Elektrotechniki i Energoelektroniki utworzony przez połączenie Katedry Elektrotechniki Teoretycznej i Ogólnej z zespołem napędu elektrycznego dotychczasowej Katedry Elektrotechniki Przemysłowej.

W 1979 roku został ukończony nowy budynek Wydziału Elektrycznego sfinansowany w dużym stopniu przez Zjednoczenie Przemysłu Maszyn i Aparatów Elektrycznych i przeznaczony na działalność naukową i dydaktyczną związaną z maszynami elektrycznymi. Na Wydziale został powołany Zakład Maszyn Elektrycznych, a instytut, w skład którego wchodził, zmienił nazwę na Instytut Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej. W roku 1980 Zakład Maszyn przemianowano na Instytut Maszyn i Urządzeń Elektrycznych.

W 1988 roku skorygowano nazwy dwóch instytutów Wydziału. Instytut Podstawowych Problemów Elektrotechniki i Energoelektroniki zmienił nazwę na Instytut Elektrotechniki Teoretycznej i Przemysłowej, a Instytut Metrologii Elektrycznej i Elektronicznej na Instytut Metrologii i Automatyki Elektrotechnicznej. Tak powstała struktura jednostek wydziałowych przetrwała z niewielkimi zmianami do dnia dzisiejszego.

W roku 1969 ukształtował się profil specjalności dydaktycznych charakterystyczny dla kierunku elektrotechnika na Wydziale Elektrycznym. Plan studiów obejmował specjalności:

- elektrotechnika przemysłowa,
- sieci i układy elektroenergetyczne lub elektroenergetyka,
- elektrownie ciepłne i gospodarka elektroenergetyczna,
- maszyny elektryczne,
- miernictwo elektryczne i przyrządy pomiarowe.

Wymienione specjalności były prowadzone, w zależności od potrzeb, na następujących rodzajach studiów:

- dziennych magisterskich,
- dziennych inżynierskich,
- wieczorowym kursie magisterskim,
- wieczorowych studiach zawodowych,
- zaocznych studiach zawodowych.

W 1978 roku programy studiów na Wydziale uległy modyfikacji, w wyniku czego zmienił się również profil realizowanych specjalności. Ich nazwy:

- elektroenergetyka,
- przetwarzanie i użytkowanie energii elektrycznej,
- automatyka i metrologia elektryczna,
- budowa maszyn i urządzeń elektrycznych,

- trakcja elektryczna,
- nauczycielska.

Specjalność nauczycielska nie zyskała wymaganej popularności i została usunięta z programu studiów. Pozostałe specjalności do dzisiaj są realizowane na jednolitych studiach magisterskich na kierunku elektrotechnika.

W roku 1992 rozpoczął się na Wydziale wieloletni proces dostosowywania programów studiów do standardów europejskich zapoczątkowany wprowadzeniem do dydaktyki 3,5-letniego kursu inżynierskiego na kierunku elektrotechnika. W 1995 roku rozpoczęto realizację magisterskich studiów uzupełniających. W trybie dziennym studia te trwały 1,5 roku, a w trybie wieczorowym – 2 lata, przy czym program nauczania w obu przypadkach był taki sam. Zarówno na studiach inżynierskich, jak i magisterskich zaoferowano bogaty zestaw przedmiotów obieralnych i dyplomowych pozwalających na elastyczne kształtowanie sylwetki absolwenta.

Wydział Elektryczny, od momentu jego utworzenia, charakteryzował się dużą aktywnością naukową i dydaktyczną w obszarze elektroniki. Zaowocowało to w roku 1995, za zgodą Senatu Politechniki Śląskiej, otwarciem nowego kierunku kształcenia na Wydziale – elektroniki i telekomunikacji o specjalności energoelektronika. Najpierw realizowano 3,5-letnie studia inżynierskie, a od roku 1998 również studia magisterskie uzupełniające o takiej samej strukturze jak na kierunku elektrotechnika.

W roku 2000 rozpoczęto wprowadzanie punktowego systemu oceny studentów, który aktualnie obowiązuje na studiach dwustopniowych, tj. inżynierskich i magisterskich, dla kierunków elektrotechnika oraz elektronika i telekomunikacja. Studenci kształcący się na kierunku elektrotechnika na studiach jednolitych magisterskich oceniani są w sposób tradycyjny.

W 2003 roku przeprowadzono akredytację na Wydziale Elektrycznym zgodnie ze standardami Komisji Akredytacyjnej Uczelni Technicznych. Obydwa prowadzone na Wydziale kierunki uzyskały pozytywną opinię Komisji. Kierunek elektrotechnika uzyskał akredytację na 5 lat, a kierunek elektronika i telekomunikacja na 2 lata.

Budynek Wydziału Elektrycznego im. Prof. Stanisława Fryzego przy ul. Akademickiej 10

Wydział Elektryczny wielokrotnie angażował się w doszkąłcanie inżynierów. W roku 1970 powołano jednoroczne studia podyplomowe o dwóch specjalnościach – elektrotechniki przemysłowej i elektroenergetyki, a w 1979 zrealizowano jednoroczne studium o nazwie „Elektronika we współczesnej technice pomiarowej”. Od roku 2001 prowadzone jest studium podyplomowe na temat „Rynek energii elektrycznej, ciepła i gazu oraz usług multimedialnych”.

Już od pierwszych lat funkcjonowania Wydziału organizowane były studia przeznaczone dla asystentów, którym miały pomóc w przygotowaniu pracy doktorskiej. Od roku 1954 przez kilka lat na Wydziale funkcjonowały dwuletnie studia aspiranckie, na których jednak były prowadzone wykłady jedynie z przedmiotów humanistycznych, które stanowiły przygotowanie do egzaminu na Uniwersytecie Warszawskim. W 1970 roku otwarto jednorazowo studium doktoranckie w zakresie układów elektromechanicznych. Od roku 1994 do chwili obecnej na Wydziale Elektrycznym działa Studium Doktoranckie prowadzone w trybie zaocznym zarówno dla pracowników Wydziału, jak i doktorantów z innych uczelni.